

имъ са повторятъ отъ началото. Най строго трябва да варди учительтъ това, щото да не отива напредъ, ако не е научено предидушето. Подиръ това учительтъ изважда на дъската буквата *л* и упражнява дѣцата тѣй както е казано по горѣ за произнасяніето и писаніето на *ш* и *и*; най подиръ да имъ покаже и *о*. Подиръ сички тѣзи упражненія, учительтъ съставя на дъската *шило* отъ познатитѣ вече букви на ученицитѣ; а тѣзи послѣднитѣ захващатъ да го четятъ и да го пишатъ.*)

Най много трябва да обръща вниманіе учительтъ на това, щото дѣцата да разбератъ това

*) Ученіето по звучната метода може да се захване и ето какъ: да земиме пакъ думата *Шило*: Учительтъ може да земе едно шило и да го покаже на дѣцата или да го испише и да ги пита, какво е това? Ученицитѣ ще кажатъ *шило*. Той може да ги распита какво правятъ съ това шило? и пр. Като са разговори нѣколко минути връхъ шилото съ дѣцата, учительтъ тогава имъ казва: слушайте сега! и захваща да произнася високо и протегнато думата *шило* нѣколко пѣти, но тѣй щото да са познава че шило са състои отъ два слога: *ши-ло*, и пита дѣцата отъ колко слога състои думата *шило*. Подиръ туй той произнася сѣка буква (звукъ) отъ првіятъ слогъ *ш-и* и ги пита, какво е казалъ? Дѣцата, безъ друго ще му отговорятъ — *ши*; тогава той трябва да имъ обясни, че макаръ въ слогътъ *ши* при произношеніето устата са стисватъ само единъ пѣтъ, но са чуватъ два звука — *ш* и *и*, които са сливатъ, кога говоримъ скоро, но които тѣй сѣщо сѣ отдѣлни едни отъ други. Подиръ туй дѣцата повтарятъ сѣки единъ звукъ отдѣлно, както е казано горѣ, до тогава, до когато не са научатъ да изговарятъ сѣки единъ звукъ